

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

M. Ant. Mvreti Variarvm Lectionvm Libri XV

Muret, Marc-Antoine

Antverpiæ, M. D. LXXXVI.

Cap. 20. Detectum Ciceronis erratum in quinto De finibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70864](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70864)

colubans, arripuit pro vera: & confestatus, sic sine vlla
 nota esse in suis veteribus libris (habebat autem ple-
 numque bonos & obsequentes libros) interpretatus
 et etiam nobis verbum *excolubrandi*: vt sit *excolubra-*
 nullo quidem auctore, curiosè, & oculis eminentibus,
 quales sunt oculi colubrorum, & ceruicibus inflexis,
 & oculis extantibus exquirere. Verbosa sanè declara-
 tionem, cui si crediturus sim, locupletiozem eius au-
 ctorem requiro. Atque vt sine fuco & fallaciis agam,
 commendationem illam non tam reputatione, quàm ri-
 gide dignam puto. Insanum enim dicit esse parasitum
 par. & à furiis atque intemperis agitari: ideoque e-
 o querit, quas colubras videat: quod furia non te-
 nis modò ardentibus, sed colubris quoque ac serpen-
 tibus insectari eos quos agitabant, putabantur. Et in-
 de est illud è vetere tragœdia,

ὦ φῦρες, ἰεργύω σε, μὴ πῖσις μοι
 Τὰς αἰματώδεις ἢ δρακοντώδεις νόβας.

Quare *excolubrandi* verbum, qui pepererent, sibi
 habeant licet.

Detectum Ciceronis erratum in quinto De finibus.

CAP. XX.

MAGNORVM virorum errores qui notât, dum
 id modestè & sine scurrilitate faciant, publicè
 prodesse arbitror. Nam neque quidquam propterea
 de illorum existimatione detrahitur: & ceteri, vt cau-
 tiores ac consideratiores in scribendo sint admonen-
 tur: & siquid cui, vt sunt humana, tale contigerit, ha-
 bet exempla quibus aut excusare se aut solari queat.
 Ingitur animo indicare hoc loco institui insignem
 Ciceronis negligentiam, quam à nemine vsq; adhuc
 notatam esse demiror. Quinque sunt, vt notum est, il-
 b lius

Numeri
 Lectiones
 III
 5

386 M. ANT. MVR. VAR. LEC. LIB. XIII.
lius libri De finibus, quibus explicata & excussa
terum philosophorum, sed præcipuè Epicuri, Stoicorum,
& Peripateticorum, de summo bono sententia
continentur. Et prima quidem disputatio, quæ Epicuri
sententia examinatur, habita fingitur in Curia
Ciceronis, cum eò L. Torquatus & C. Triarius
rândi Ciceronis causa venissent: neq; quisquam
terea alius interesset. Secunda autem in Tusculana
culli, inter Ciceronem ipsum & M. Catonem, cum
illi in Luculli bibliothecam sine arbitris abdidisset.
At tertia Athenis in Academia, cum ibi vna essent
Q. & L. Cicerones, & Atticus, & is, cui disputatio
tes tribuuntur, M. Piso. Certè igitur aperte collata
illas disputationes & locis, & temporibus, & personis
esse distinctas. Et tamen, perinde ac si vnus & eadem
ijsdem superstitionibus præsentibus, vt in formulis
bant, & aduersus Epicurum, & aduersus Stoicos
spurasset: ita Piso loquens inducitur: *Quomodo
& de voluptate cum Torquato, & de honestate, in qua
omne bonum poneretur, cum Catone est disputatum: &
sequuntur. Hæc si Cicero ipse in proœmio eius
ex sua persona diceret, ferri possent: à Pisonem quomodo
quomodo aptè & conuenienter dici queant, neque
deo, neque videre quemquam puto. Sed certè
ro, cum illa scriberet, oblitus erat, non se, sed Pisonem
loqui. Quod ei tum quoque contigisse arbitror, cum
eodem in libro versus Homericos, quibus Socrates
Vlixem alloquitur, Pisonem sibi tribuentem ac
dicantem facit. Non enim dubium est, quin eos
cero suos, vt erant, videri voluerit.*